

Arrest

nr. 36 537 van 22 december 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S.BUYASSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger, van Ingoesjetische origine, verklaart dat u in Ingoesjetië woonde. In 1991 huwde u traditioneel met (B. A.), een Tsjetsjeen die in Grozny woonde. U ging bij hem in Grozny wonen.

In 1995 geraakte uw man gewond. Hij werd gezocht door de Tsjetsjeense autoriteiten omdat ze beweerden dat hij in 1995 gevochten heeft in Tsjetsjenië.

Eind 1995- begin 1996, vluchtte u uit Grozny omwille van de Tsjetsjeense oorlog naar Ingoesjetië. U ging er in een vluchtelingenkamp genaamd Mirni wonen, in het dorp Altievo. Uw man bleef in Grozny. De Tsjetsjeense autoriteiten waren op zoek naar uw man omdat ze hem ervan verdachten deelgenomen te hebben aan de eerste Tsjetsjeense oorlog.

In de nacht van 21 op 22 juni 2004 was er een algemene terreuraanval op verschillende ordediensten in Ingoesjetië. Op 22 juni 2004 kwamen er vijf strijders die deelgenomen hadden aan de terroristische aanslag van 21 op 22 juni 2004 naar uw huis in het vluchtelingenkamp. Uw man bracht hen, zoals ze hadden afgesproken, met de auto weg, hij zei u niet wanneer hij zou terugkomen. Sindsdien is uw man

spoorloos. Daarna kwamen er nog twee mensen, één was een familielid van uw man, (B. R.), naar uw huis die op uw man wachtten om door hem weggebracht te worden. Ook zij hadden deelgenomen aan deze terroristische actie.

De volgende dag, op 23 juni 2004, viel de politie bij u binnen. Ze voerden een huiszoeking uit. Sindsdien zijn uw huwelijksakte, medische attesten van uw man en foto's verdwenen. U en de twee mannen werden apart meegenomen naar het politiebureau. Eerst werd u naar de MVD in Nazran gebracht, daarna werd u naar de FSB van Magas gebracht, daarna werd u telkens van Magas naar Nazran gebracht en terug. U werd tijdens uw detentie ondervraagd en geslagen. Uw ondervragers, medewerkers van de FSB en van de MVD, zeiden u dat u werd verdacht van het verlenen van hulp aan rebellen. Uw man werd aanvankelijk verdacht van deelname aan deze terroristische actie, maar omdat jullie bewijzen hadden dat hij thuis was de nacht van de inval, werden jullie verdacht van het verlenen van medewerking aan rebellen. Op 30 juni 2004 werd u vrijgekocht door uw broer en ondertekende u een uitreisverbod.

U ging niet terug naar huis, maar dook onder bij uw familie in Malgobek, Altievo en Vosneesenovka. Uw broer zei u dat ze hem hadden gezegd dat u de volgende dag moest terugkomen naar de MVD van Nazran. U deed dit niet waarop de MVD van Magas een opsporingsbericht opstelde.

In juli 2004 kwam de politie naar het huis van uw broer op zoek naar u.

Op 20 mei 2005 vertrok u uit Ingoesjetï.

Op 23 mei 2005 vroeg u asiel aan bij de Poolse autoriteiten. Uw asielaanvraag werd afgewezen in Polen. U ging in beroep en kreeg uiteindelijk wel een tijdelijke verblijfsvergunning van de Poolse autoriteiten.

Omdat u na enige tijd geen enkele materiële of financiële steun meer kreeg voor u en uw kinderen, vertrok u eind mei 2006 uit Polen.

U ging naar België waar u aankwam op 1 juni 2006.

Op 2 juni 2006 vroeg u voor een eerste keer asiel aan in België. U legt de geboorteaktes neer van uw kinderen, een tijdelijke identiteitskaart en uw diploma van middelbaar onderwijs. Op 28 juni 2006 stemde Polen in met een overname. Op 5 september 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. U keerde niet terug naar Polen en beleef in België.

Op 14 februari 2008 vroeg u een tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U legt uw intern paspoort neer, een opsporingsbericht, twee convocaties, een brief van uw advocaat, een tijdschrift van Caritas, een medisch attest betreffende uw dochter en een medisch attest betreffende u en een brief van een zelfstandige. U verklaart dat u van uw broer vernomen heeft dat de politie in 2007 bij uw zus in Malgobek geweest is en bij uw broer in 2007 en in 2008, op zoek naar u."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet (zie verzoekschrift, p. 2).

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u door Polen een beschermende status werd toegekend. Dat, tot bewijs van het tegendeel, u bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde Rusland. Dat, bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die u door Polen werd verleend heeft opgehouden.

Dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat u in Polen nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Polen moet het volgende opgemerkt worden.

U verklaart dat u niet van plan was in Polen asiel aan te vragen.

U heeft Polen verlaten omdat het fysisch en psychisch moeilijk was in Polen te leven.

U verklaart dat uw statuut enkel toelating geeft om te werken, maar dat er geen werk is. U verklaart dat het op die manier niet mogelijk was om geld te krijgen en voor uw drie kinderen te zorgen (CG,p.2,3,5).

Wat betreft deze door u aangehaalde problemen in Polen moet opgemerkt worden dat deze feiten niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin aan de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er sprake is van een intentionele gebrekkige opvang in Polen. Alle vluchtelingen met uw statuut hebben immers dezelfde (aanpassings)problemen.

Uit uw verklaringen kan ook niet afgeleid worden dat het wegvallen van de materiële steun kon leiden tot een reëel risico op lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u Polen heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Polen.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen betreffen identiteitsgegevens. De opsporingsberichten, convocaties, brief van uw advocaat en het tijdschrift betreffen uw problemen in Tsjetsjenië. De medische attesten betreffen uw medische situatie. Al deze feiten staan niet ter discussie en kunnen bovenstaande appreciatie in verband met uw beschermingsstatuut in Polen en uw vrees ten opzichte van Polen niet wijzigen.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 31 augustus 2009 de behandeling van haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat zij *“stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers”*.

Zij legt ter terechtzitting een stuk neer uitgaande van de CD&V – Senaatsfractie getiteld “Vraag om uitleg van senator Nahima Lanjri aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid betreffende de “werking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. De vraag van verzoekster kan bijaldien niet worden aangenomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 augustus 2009 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 49/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van *“artikel 26 en 27 van de Procedure richtlijn”*, en een manifeste beoordelingsfout.

Zij laat gelden dat *“de bestreden beslissing de zorgvuldigheid inzake de behandeling van verzoeker (sic) op medisch en asieltechnisch vlak niet motiveert voor terugkeer naar Polen, laat staan de mogelijkheid tot terugkeer naar Polen”*.

Zij merkt op dat in Polen minder Tsjetsjeense asielzoekers worden erkend als vluchteling dan in België, en stelt dat *“over de manier waarop asielzoekers in Polen worden geherbergd, over de beperkte financiële middelen die hun tijdens hun procedure worden ter beschikking gesteld en andere zorgwekkende situaties willen we het hier niet eens hebben”*. Zij voegt in dit verband aan haar verzoekschrift een rapport getiteld “Vluchtschrift” van 2006 van de organisatie “Caritas International” en een rapport getiteld “Le renvoi de demandeurs d’asile tchétiens et Pologne doit cesser!” van januari 2008 van de organisatie “Forum Réfugiés” toe.

Zij vervolgt dat *“men kan redelijk stellen dat de termijnen voor de toepassing van de Dublinconventie vervallen zijn (twee asielaanvragen) en bijgevolg Polen hen niet zomaar toelaat op het grondgebied. Bovendien is het zo dat er strafsancties staan in Polen voor het illegaal overschrijden van de grens, dus dat is zeker het bewijs dat Polen hen niet zomaar toelaat op hun grondgebied”*. Zij verwijst voor dit laatste naar informatie van de organisatie “Helsinki Foundation for Human Rights”.

Zij voegt bij haar verzoekschrift nog een brief van 9 augustus 2009 van de vereniging “L’atelier Place Publique”, gericht aan de Commissaris-generaal.

Zij besluit dat zij niet naar Polen terug kan en vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen.

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en *“artikel 26 en 27 van de Procedurerichtlijn”* geen rechtstreekse werking hebben binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag eerst de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiair de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt onderzocht, schendt.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt vastgesteld dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de Commissaris-generaal.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

In zoverre verzoekster verwijst naar andere algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoekster juist zou kunnen bedoelen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst hiertoe naar zijn argumentatie sub 3.2.3.2.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering inhoudelijk betwist (zie ook aangevoerde manifeste beoordelingsfout) en bijgevolg de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.2.2. De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekster in mei 2005 asiel aanvraag in Polen en dat haar in graad van beroep de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Dit blijkt uit haar verklaringen (verhoorverslag van 28 mei 2008, p. 2) en de objectieve informatie vervat in het administratief dossier (stuk 11).

Zonder naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd, kwam verzoekster naar België waar zij op 2 juni 2006 asiel aanvraag. Nadat haar een weigering van verblijf werd afgeleverd, vroeg zij hier op 14 februari 2008 een tweede maal asiel.

Verzoekster laat gelden dat zij in Polen niet van plan was asiel aan te vragen. Alhoewel dit naar zij beweert niet haar voornemen was, deed zij het wel en ten bewijze dat zij een aanvraag indiende -aanvraag die ook werd onderzocht- werd haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend.

De Commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster tot bewijs van het tegendeel wordt geacht de bescherming te genieten, verleend door de Poolse autoriteiten.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij Polen verlaten heeft omdat het fysisch en psychisch moeilijk was in Polen te leven. Zij stelt dat haar statuut enkel toelating geeft om te werken, maar dat er geen werk is. Zij voegt hier aan toe dat het op die manier niet mogelijk was om geld te krijgen en voor haar drie kinderen te zorgen (verhoorverslag van 28 mei 2008, p. 2, 3, 5).

Op basis van deze gegevens oordeelde de Commissaris-generaal terecht dat *“Wat betreft deze door u aangehaalde problemen in Polen moet opgemerkt worden dat deze feiten niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin aan de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Inderdaad toont verzoekster niet aan dat haar voorgehouden moeilijkheden in Polen vallen onder een der vervolgingsgronden opgenomen in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

Verzoekster blijft ook in gebreke aan te tonen dat voormelde moeilijkheden die zich blijken te situeren op het vlak van povere materiële levensomstandigheden, haar persoonlijk en intentioneel werden toegebracht of enkel en alleenlijk haar in Polen ten deel vallen. Haar verwijzingen naar algemene rapporten over het lot van vreemdelingen in Polen zijn dan ook niet dienend, net zoals haar vergelijking van het aantal erkenningen van Tsjetsjenen in België en Polen.

Verzoeksters bewering in Polen strafrechtelijk te zullen vervolgd worden wegens het illegaal overschrijden van de Poolse (binnen-)grens is een loutere bewering welke niet in het minst wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt.

Ook haar stelling dat de bestreden beslissing *“de zorgvuldigheid inzake de behandeling van verzoeker op medisch en asieltechnisch vlak niet motiveert voor terugkeer naar Polen, laat staan de mogelijkheid tot terugkeer naar Polen”* (verzoekschrift, p. 4) is een omkering van de bewijslast.

Als gevolg van haar asielaanvraag geniet verzoekster van de subsidiaire beschermingsstatus aldaar, zonder discriminatie met andere gegadigden.

Verzoekster maakt ook geen gewag van medische problemen maar verwacht blijkbaar wel dat de Commissaris-generaal daaromtrent zou motiveren.

Daarnaast verklaart zij zelf de keuze te hebben gemaakt in Polen haar asielrelaas niet openhartig en eerlijk uiteen te zetten (verhoorverslag van 28 mei 2008, p. 34). Afgezien van haar loze bewering dat *“ze stelden niet veel vragen over mijn reden van komst naar Polen”* (verhoorverslag van 28 mei 2008, p. 34), brengt verzoekster geen elementen bij waaruit blijkt dat de Poolse asielinstanties haar verklaringen niet zorgvuldig zouden hebben onderzocht.

Verzoeksters verwijzing naar een onmogelijke toepassing van de Dublin-procedure is niet relevant, aangezien verzoekster op basis van haar subsidiaire beschermingsstatus in Polen recht heeft op het grondgebied van deze staat te verblijven.

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Polen een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en kan van haar derhalve de status van vluchteling niet worden erkend.

De brief van 9 augustus 2009, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en blijkbaar uitgaat van enkele personen die verzoekster hebben ontmoet in een cultureel centrum bij het volgen van taal- en schrijflessen, heeft in het kader van de asielaanvraag van verzoekster, geen enkele objectieve bewijswaarde.

3.2.3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog een schending aan van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde richtlijn, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en wijst op de slechte algemene situatie in Ingoesjetië. Zij verwijst hiervoor naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* van 2006, 2007, 2008 en 2009 en afkomstig van de organisaties en instellingen “UNHCR”, “HRC Memorial”, “Council of Europe”, “Norwegian Helsinki Committee”, “International Displacement Monitoring Centre”, “Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland”, “Amnesty International” en naar persartikels van juli en augustus 2009 afkomstig van de website www.deredactie.be.

Zij laat gelden *“dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus niet afdoende gemotiveerd is naar de subsidiaire bescherming inzake Ingoeshetië”*.

Zij merkt nog op dat zij over geen binnenlands vluchtalternatief beschikt wegens het vigerende registratiesysteem (“propiska”) in haar land van herkomst.

Zij meent dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.2.3.2. De verwijzing naar artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is niet dienstig vermits deze bepaling werd omgezet in Belgisch recht.

Verzoekster toont verder niet aan dat haar beweerde socio-economische moeilijkheden in Polen een schade uitmaken in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980, waarbij enkel geoordeeld wordt of een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit hetzij doodstraf of executie hetzij foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst hetzij ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, voorhanden is.

3.3. De Raad besluit dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. M. BONTE,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. BIEBAUT,	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER